

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **I. M.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2026, č. j. OAM-65/VL-VL17-VL16-Z-2026, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného; žalovaný jím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přičemž dobu trvání zajištění žalovaný stanovil dle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 5. 5. 2026 (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

Relevantní skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 10. 1. 2026 hlídka Policie ČR při kontrole motorového vozidla zjistila, že se v něm nacházel žalobce, který předložil cestovní pas s vízem vydaným v Rumunsku s platností od 7. 12. 2022 do 6. 6. 2023. Žalobce nedisponoval žádným dokladem opravňujícím k pobytu na území ČR. Dále bylo lustrací v systému SIS zjištěno, že žalobce tímto systémem prochází jako hledaná osoba z důvodu neoprávněného vstupu na území EU.
3. Dne 16. 1. 2026 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
4. Dne 19. 1. 2026 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s dobou zajištění do 5. 5. 2026. Konstatoval, že žalobce pobýval v České republice bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, je obava že nebude respektovat ani případné další rozhodnutí, když již nerespektoval rozhodnutí vydané Francií a že by nevycestoval dobrovolně z území ČR. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky návratu do vlasti. Žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce pouze ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalovaný usoudil, že z důvodu efektivní kontroly nad průběhem správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu a že je dána obava z jeho útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. Žalovaný dále uvážil o nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, když žalobce na území ČR nemá žádné blízké, resp. s dětmi není ve stálém kontaktu, není zde nikde hlášen k pobytu a nelze předpokládat, že se žalobce bude zdržovat na nějaké konkrétní adrese. Nerealizovatelnou shledal také možnost pobytu v otevřeném azylovém zařízení. Žalobce též uvážil o individuálních okolnostech žalobcova případu. Závěrem žalovaný odůvodnil délku zajištění. Dle žalovaného je žalobce oprávněn v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany měnit důvody své žádosti, a proto nelze vyloučit, že jeho žádost bude zapotřebí posuzovat z hlediska naplnění podmínek předpokládaných § 12 až 14b zákona o azylu, nikoli postupovat dle § 16 téhož zákona. Stanovil tak dobu zajištění v délce 110 dnů odpovídající základní lhůtě pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (90 dnů) s připočtením lhůty pro podání žaloby (15 dnů), jakož i lhůty pro doručování (5 dnů).

Žaloba

5. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Žalovaný dále rezignoval na zjištění žalobcovy ochoty dodržovat zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce dále napadá stanovení celkové doby zajištění, když vymezení celkové doby považuje za nepřezkoumatelné.

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, když své rozhodnutí považuje za dostatečně konkretizované a individualizované s odkazem na pobytovou a příjezdovou historii žalobce. V podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo. Napadené rozhodnutí nahlédl i v intencích závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022. Nezjistil přitom takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Jádrem přezkumu v souzené věci je rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to z pohledu stěžejních žalobních námitek žalobce brojících proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, absenci aplikace § 47 zákona o azylu a stanovené délce zajištění.
9. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
10. Dle § 46a odst. 5 ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
11. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, *jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.* Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
12. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a dostatečně individualizoval.
13. Pokud se týče tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nelze této námitce přisvědčit. Žalovaný podle krajského soudu zcela správně vycházel z obsahu protokolu o výslechu žalobce ze dne 11. 1. 2026. Z napadeného rozhodnutí je patrné, proč žalovaný rozhodl způsobem, jakým rozhodl, a jak hodnotil zjištěné skutečnosti. V potřebné míře podrobnosti popsal a objasnil konkrétní okolnosti věci, a to ve vazbě na pobytovou a příjezdovou historii žalobce. Rovněž je zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu vznesená žalobcem teprve v reakci na jeho

zajištění za účelem správního vyhoštění. Uvedená hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 Azs 469/2020–33).

14. Krajský soud tudíž přezkoumal i úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a tyto považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená významný zásah do základních práv jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu. Jde o citlivý zásah, jenž je akceptovatelný pouze za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V projednávané věci byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje shora citované zákonné ustanovení, přičemž předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.
15. Ze správního spisu v projednávaném případě přitom vyplývá, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, resp. před vydáním napadeného rozhodnutí, byl žalobce jako nežádoucí osoba veden v systému SIS pro neoprávněný vstup na území EU. Cizinecká policie shledala v případě žalobce nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a žalobce proto zajistila.
16. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co jej cizinecká policie zajistila za účelem realizace správního vyhoštění. Popis pobytové historie žalobce podaný žalovaným žalobce nikterak nezpochybnil či nevyvrátil. Pokud by vskutku byly důvodem odchodu žalobce ze země původu obavy z pronásledování nebo vážné újmy, jak to předpokládá zákon o azylu, pak lze postup žalobce označit minimálně za nelogický. Žalobce ostatně žádné objektivní překážky svého vycestování do vlasti neuvedl. Žalobce není v České republice nikde hlášen k pobytu.
17. Krajský soud se ve světle těchto skutkových zjištění ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal pouze s cílem vyhnout se vyhoštění, který žalovaný opřel také o skutečnosti sdělené samotným žalobcem. Ze správního spisu nevyplývá žádná překážka bránící žalobci v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je zcela evidentní, že žalobce měl dostatek času podat žádost o udělení mezinárodní ochrany u příslušného orgánu. Prvky účelovosti konstatované žalovaným tak bezpochyby popisované chování žalobce nese. Krajský soud na tomto místě pro úplnost doplňuje, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“, což Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016–35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017–31.
18. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaný přistoupí k zajištění mj. za splnění podmínky, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Za těchto okolností je podle názoru krajského soudu vyloučeno použití mírnějších prostředků, neboť zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmto

zvláštním opatřením podřídí a že je bude dodržovat. V souzené věci je důvodné se domnívat, že jejich uložení nebude dostatečné k zabezpečení účasti žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že použití zvláštních opatření předpokládaných § 47 zákona o azylu by v případě žalobce nebylo účinné.

19. Byť lze v obecné rovině přisvědčit žalobci, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu mají přednost před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců, v souzené věci byl aplikován zajišťovací důvod předpokládaný § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, k jehož souvztažnosti s § 47 zákona o azylu se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. Kupříkladu v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud krom dalšího uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření.
20. Je tak možno shrnout, že se v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze setkat s častějším vyloučením možnosti uložení zvláštních opatření než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Mezi zákonné předpoklady zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu patří také nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.
21. Krajský soud připomíná, že zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele. K uložení zvláštních opatření (je-li to možné), má být vždy přistoupeno namísto významného a citelného zásahu do práv, jakým je omezení osoby na osobní svobodě. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 559/2017 Sb. NSS, podle *kterého „možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“*. Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.
22. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a výše popsaným způsobem, nemá v České republice a na ni žádných vazeb, přičemž jednoznačně deklaroval úmysl prostřednictvím azylového řízení pouze legalizovat svůj pobyt v České republice, nebyl zde žádný rozumný důvod domnívat se, že by se dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a spolupracoval se správními orgány. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 5 A 33/2011-18, tak v projednávané věci absentovala.
23. Za těchto okolností shledal krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k obsahu spisu za dostačující. Obstojí i při posouzení v testu nezbytnosti a proporcionality. Propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není dle názoru krajského soudu předpoklad, že by žalobce

spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení.

24. Pokud se týče stanovené doby zajištění, je třeba zdůraznit, že účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“
25. Stanovení doby zajištění je tedy zdůvodněno předpokládanou délkou řízení o mezinárodní ochraně. V nynější věci nelze dovodit, že by žalovaný překročil limity správního uvážení. Nejvyšší správní soud k tomu v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 950/2006 Sb., NSS uvedl, že „správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (...), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby zajištění přezkoumat, přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž přiměřenost délky zajištění.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal aspekty řízení o mezinárodní ochraně, resp. poukázal na skutečnost, že žalobce v postavení žadatele o mezinárodní ochranu může měnit důvody své žádosti v průběhu probíhajícího správního řízení. Důvody žádosti o mezinárodní ochranu pak předurčují rozsah a způsob posuzování žádosti o mezinárodní ochranu ze strany správního orgánu, neboť mohou vést k nutnosti posouzení vznesené žádosti o mezinárodní ochranu z pohledu podmínek a kritérií předpokládaných v § 12 až 14b zákona o azylu.
27. Žalovaný poukázal na maximální možnou délku azylového řízení ve smyslu § 27 zákona o azylu. Zohlednil dále lhůtu pro podání žaloby. Kalkuloval také s lhůtou pro doručování. Takto dospěl k závěru, že je možno žalobce zajistit maximálně na dobu 110 dnů (90 dnů pro prvotní rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu + 15 dnů pro podání žaloby + 5 dnů pro doručování).
28. Žalobce v nyní projednávané věci nenamítal žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Setrval z hlediska formulace žalobní námítky pouze v obecné rovině.
29. Krajský soud považuje zdůvodnění doby zajištění v posuzované věci s ohledem na dostupné zdroje žalovanému a vzhledem k závěrům vysloveným v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, či ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 316/2017-43, za dostatečné. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění nalezla odraz v odůvodnění rozhodnutí. Soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví totiž hodnotí postup správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011-39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci). Uvedeným požadavkům napadené rozhodnutí vyhovuje.

30. Pro úsudek o tom, že stanovená doba zajištění v případě žalobce ob stojí a není extenzivní, je podstatné i to, že za situace, kdy by o mezinárodní ochraně žalovaný rozhodl dříve, než stanovená doba zajištění uplyne, odpadl by zákonný důvod trvání zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu (zajištění tak bude ukončeno).
31. Krajský soud proto uzavírá, že při stanovení doby zajištění žalovaný nevybočil z mantinelů správního uvážení, napadené rozhodnutí v této části považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné. Jsou v něm popsány okolnosti svědčící stanovení doby zajištění.

Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 11. února 2026

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce